

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De incarnationis Sacramento, Sermo CXLVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

*De incarnationis Sacramento, Sermo CXLVII.**Ioan. 1.**Gen. 4.**3. Re. 19.**Luc. 5.*

Dominum Christum fratres, quæ res fecerit terreni corporis inire commercium, intrare humanæ carnis angustias, habitare virginalis vteri mansionem, quia ante hac audire cœpimus, hodie plenius audiamus. Vos mihi vita, vos mihi salus, vos mihi gloria: & ideo non patior nescire vos, quod Deus mihi dederit scire. Deum sciuit Euangelista cum dicit, Deum nemo vidit vnquam. Ergo Deum quem sciebat, agnoscebat, sentiebat: quia videre non poterat creatura, ferebatur seruitute dura, triste exhibebat obsequium pro inuisibili maiestate, obsederat pauor omnia, timor soluerat vniuersa, cuncta concusserat terror, in cœlo diuinus splendor prostrauerat Angelos, in terra tonitrua & fulmina corda mortalium quassabant. Sic minus pauor amorem dominantis exclusit, Angelos fugauit ad terras, homines traxit ad idola, mundum vanis erroribus occupauit: fecit omnes creatorem fugere, colere creaturas. Amare non potest, qui satis timet: hinc est, quod mundus perire maluit, quam timere: pauore mors ipsa leuior. Denique Cain vbi parricidali cœpit terrore vexari, mortem petit, requiem credit si periret. Et quid dicam Cain? Elias ille vbi sensit toto se timore aspergi, repetebat quam fugerat irremediabilem mortem, melius existimans morti succumbere, quam timori. Petrus quoque dominicæ virtutis timore turbatus, Christum vt à se discederet, supplicabat. Discede, inquit, à me, quia homo peccator sum. Hoc dicebat, quia quicquid erat amoris & fidei, pondus pauoris extinxerat, sic timor nisi amore fuerit temperatus, quamuis deuotam seruitutem efficit contumacem. Videns ergo

ergo Deus mundum labefactari timore, continuo ag-
git vt cum amore reuocet, inuitet gratia, charitate
teneat, & constringat affectu. Hinc est, quod inuete-
ratam malis terram abluit vlciscente diluuio, & Noe
noui sæculi vocat parentem, blando sermone com-
pellat, dat familiarem fiduciam, pie de præsentibus
instruit, consolatur per gratiam de futuris, & iam
non iussis, sed participato labore vna in arca claudit
totius sæculi partum, vt societatis amor timorem
seruitutis auferret, & seruaretur amore communi
quod fuerat communi labore saluatum. Hinc est,
quod Abraham vocat de gentibus, auget nomine,
patrem fidei facit, comitatur via, inter exteros ser-
uat, ditat rebus, honorat triumphis, promissis oppi-
gnorat, eripit iniuriis, hospitalitati blanditur, mirifi-
cat germine desperato, vt tot repletus bonis, tanta
diuinæ illectus dulcedine charitatis, Deum diligere
disceret, non timere: amando colere, non pauen-
do. Hinc est, quod Iacob fugientem solatur in som-
nis, redeuntem pro certamine prouocat, luctatoris
constringit amplexu, vt amaret patrem certaminis,
non timeret. Hinc est, quod Moysen patria voce vo-
cat, paterna alloquitur charitate, vt sit plebis suæ li-
betator inuitat. Et quid plura? Deum facit: dedit
eum in Deum Pharaonis: Deum facit, munit signis,
armat virtutibus, iussis bella expugnat, militem ip-
so verbo vincere tribuit, præceptis triumphare con-
cedit, atque per omnes virtutum coronas ad amici-
tiam suam promouet, cœlestis regni præstat esse parti-
cipem, & vt ipse sit legislator indulget, totum tamen
vt amaret, accepit: denique tantum esset Dei amore
succensus, vt ipse ardentem diligeret, & alios vt dili-
gerent, sic moneret: Diliges dominum Deum tuum ex
toto corde tuo, ex tota anima tua, & ex tota virtute

Gen. 7.

Gen. 12.

Gen. 28.

Exod. 3.

Exod. 20.

tua. Quicquid est cordis, quicquid mentis, quicquid virtutis humanæ, ita Dei amore voluit possideri, ut hominis mundanus non haberet quod violaret affectus. Sed per hæc quæ memorauimus, ubi humana corda flamma diuinæ charitatis accendit, & humanis sensibus amoris Dei tota se fundit ebrietas, sancta mente cœperunt Deum carnalibus velle oculis intueri. Deum quem mundus non capit, angustus quomodo capere poterat humanus aspectus? Quid erit, quid debeat, quid possit, non respicit ius amoris. Amor ignorat iudicium, ratione caret, mūdum nescit. Amor non accipit de impossibilitate solatium, non recipit de difficultate remedium. Amor nisi ad desiderata peruaserit, necat amantem: & ideo vadit quo ducitur, non quo debeat. Amor parit desiderium: gliscit ardore, ardor ad inconcessa pertendit. Et quid plura? Amor quod amat non potest non videre: hinc est quod omnes sancti omnia quæ meruerant praua duxerunt, si dominum non viderent. Et reuera fratres, quomodo pro beneficiis reddet obsequium, si beneficiorum non videat largitorem? Aut quomodo credit à Deo se amari, cuius non meretur aspectum? Hinc est quod amor qui cupit videre Deum, & si non habet iudicium, habet tamen studium pietatis. Hinc est quod

Exod. 33. Moyſes audet dicere: Si inueni gratiam coram te, ostende mihi faciem tuam. Hinc est quod alius dicit: *Pſal. 79.* Ostende faciem tuam. Denique & ipsi gentiles ob hoc simulachra finxerunt, ut in ipsis erroribus oculis cernerent quod colebant. Sciens ergo Deus visendi se desiderio cruciari, lassarique mortales, vnde se visibilem faceret hoc elegit, quod esset & terrenis magnum, & non minimum supernis. Nam quod in terra à Deo sibi simile factū est, in cœlo poterat honorificum non haberi? Faciamus, inquit, hominem ad

imagi

*Exod. 33.**Pſal. 79.**Gen. 1.*

imaginem, & similitudinē nostram. Perfecta deuotio hoc debet imagini, quod debet & Regi. Si de cælo sumpsisset Angelum, nihilominus inuisibilis haberetur, si de terra minus homine, & diuinitatis esset iniuria, & deiecisset hominem, non leuasset. Nemo ergo charissimi, Dei credat iniuriam, si Deus ad homines per hominem venit, & assumpsit ex nobis, ut videretur à nobis, qui viuit, & regnat Deus nunc, & per omnia secula seculorum. Amen.

De eodem, Sermo CXLVIII.

Hodie fratres, hesternum debemus redhibere sermonem: hodie dominicę natiuitatis lætitiā debemus iterare, quando concipit Virgo, Virgo parit, manet Virgo: non est consuetudo, sed signum: non est ratio, sed virtus: auctor est, non natura: non est commune, sed solum: diuinum est, non humanum. Cesset ergo inanis Philosophiæ labor, nasci Christum non fuit necessitas, sed potestas: fuit honor, iniuria non fuit: sacramentum pietatis fuit, deitatis non fuit detrimentum: fuit reparatio salutis humanæ, imminutio substantiæ non fuit hoc diuinæ. Qui non nascendo ex intacto limo fecit hominem, nascendo ipse hominem de corpore fecit intacto: manus quæ in nostrum plasina lutum dignanter assumpsit, ad reparationem nostram dignanter assumpsit & carnem. Ergo quod creator in creatura sua, quod Deus inuenitur in carne, creaturæ honor est, non est creatoris iniuria. Sed hoc contumeliā credit, qui credit lutum preciosius esse quam carnem. Fortasse pœnitet de luti iniuria in honorem carnis, in hominis gloriā se mutatum? Homo quare tibi tam vilis es, qui tam preciosus es Deo? Quare sic honoratus à Deo te ipsum taliter inhonoras? Quare quæris,
vnde